

Cristina Andone

Ceaikovski și dansul notelor de argint

Ilustrații de
Adriana Gheorghe, Sebastian Oprea și Thea Olteanu

Să-l cunoaștem pe Ceaikovski

În Pădurea Muzicală, chiar lângă Lacul Lebedelor, sclipește o casă mică, albă, prinsă între doi mesteceni bătrâni. Acolo locuiește Ceaikovski, spiridușul a cărui muzică ne leagănă cu povești de ceai și de zăpadă.

Se spune că demult, demult, după ce a terminat vraja florilor de gheață, chiar înainte să picteze în alb toți mestecenii din lume și în roșu toate năsurile de pe derdeluș, Zâna Iernii a desenat la ferestrele lui Ceaikovski șapte fulgi de nea, care se pot vedea și astăzi. Sigur este că pe ușa spiridușului se găsesc două sonerii ca două cristale de zăpadă: una pentru spiriduși, cealaltă, pentru ursuleții din vecini.

— Dar pentru copiii veniți în vizită? își întreabă Sashi sora mai mare.

— Ușa este deschisă! îi strigă dinăuntru spiridușul Ceaikovski, înainte ca Thea să apuce să răspundă că despre soneriile pentru copii nu a citit în nicio carte de muzică.

Să intrăm cu grijă... Pe prag strălucește o pojghiță de gheață. Ușurel! Așa...
În odaia bine încălzită, miroase a turte cu miere, foc de lemne și covoare vechi.
Fulgii de pe căciulile copiilor s-au prefăcut în boabe mici de apă.

E liniște și destul de întuneric. La fiecare fereastră tremură flacăra unui felinar, iar florile de gheață și de zăpadă de pe pervaz duc mai departe în noapte lumina cea gălbuie. Lebăda spiridușului, Leda, șade tăcută la geam, lângă o harfă argintată. De acolo vede cel mai bine lacul ei cel drag, cu ape neclintite.

— Laaa! sună pe neașteptate samovarul cel mare de lângă divan.

— Ceai! se bucură într-un glas Thea și Sashi.

— Ceai-kovski, ne întinde mâna spiridușul, apoi adaugă, cu o voce prietenoasă:
O felie de cozonac, o turtă dulce, o poveste?

Trebuie să știți că spiridușul nostru este un mare,
mare povestitor. Poate de aceea muzica lui
se ascultă cel mai bine iarna pe divan,
între perne mari, brodate cu bujori.

Întocmai ca o poveste cu zâne,
fulgi de nea și...

— ...ursuleți! se auzi un mormăit dinspre
pernele rezemate de speteaza divanului.

Preferințele

Culorile lui preferate:
alb-sidefiu, argintiu

Desertul lui Ceaikovski:
tort sidefiu cu o balerină
în vârf
cristale de zahăr pe băț

Prieteni:
Lebăda Leda, ursuleț
Mașa, Dașa și Vasile

Mâncarea lui preferată:
cozonacul

lui

Ceaikovski

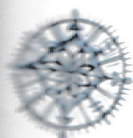
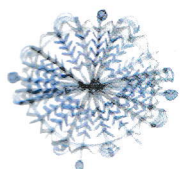
Instrumente muzicale
preferate: pianul, harfa

Flori preferate:
trandafirii albi,
bujorii

Jocuri preferate:
să privească baletul fulgilor de nea
să spună povești

- Liniște! bătu ușurel din aripi lebăda Leda către cei trei ursuleți Mașa, Dașa și Vasile, care se jucau cu niște mere roșii pe divan. Ceaikovski compune.
- Ce anume? șopti Mașa curioasă.
- Da, ce? se iți și Dașa.
- Muzica pentru baletul S..., începu lebăda Leda.
- Sforrr... se auzi clar de sub o pernă înfoiată.
- Vasile!!!

- N-am! Nu mai e, mormăi ursulețul somnoros, întorcându-se cu boticul la peretele din mesteceni.
- Iar visează miere, oftară surorile lui.
- V-am auzit. Greșit! Visam nuci. Exact ca în baletul...
- „Spărgătorul de nuci“! râse lebăda. Șșșt! În curând va începe dansul notelor de argint.

Chiar atunci, de sub penița lui Ceaikovski se desprinseră trei note miciuțe care își luară zborul către fereastră, făcând piruete. Se așezară încetișor pe pervaz, sclipind la unison în lumina șovăielnică a lămpii.

- Ce fuste minunate! oftă Mașa. Par niște fulgi de nea.
- Sau niște păpădii, interveni Dașa.
- Mai degrabă niște delicioase verze albe, mormăi Vasile.
- Vasile!!! îl certară surorile lui.
- Se numesc tutu, le explică lebăda răbdătoare.
- Tu-tu, repetară Mașa și Dașa, conștiincioase.